

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—
Ἐξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἑτησία φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Μαρτίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 14

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Μεγάλη ἀπόφασις

— Τὶ μάθωμαι μοῦ εἰδεις κόρη μου !
εἶπεν ἡ κ. Ριονσαί με σοβαρότητα. Ἐγὼ
παραδόθηκα ἀνάνδρως εἰς τὴν θλίψιν.

Ἐδυθίσθηκα ζωντανὴ εἰς ἓνα ὕπνο
ληθαργικόν, τὸν ὁποῖον ἐπροκα-
λοῦσα με ἄσχημα μέσα, γιὰ νὰ
μοῦ ἀφαιρῇ κάθε συναίσθησι τοῦ
παρερχομένου καιροῦ. Καὶ σεῖς,
δυστυχημένα μου παιδιὰ, ἐπο-
λειμούσατε μόνον σὰς, γενναῖα,
με τὴν ἀμοιβαία σας ἀγάπην, χω-
ρὶς τὴν δική μου, ἐπὶ τῆς ὁποίας
ἐντοῦτοις εἶχατε κάθε δικαίωμα.

— ὦ, μητερούλα ! γι' ἀγάπην
σου καὶ γι' ἀγάπην τοῦ μπαμπᾶ
τὰ κάμναμε ὅλα !

— Ναί, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ σὰς
βοηθῶ καὶ ἐγώ. Πῶς κατωρ-
θώσατε νὰ ζήσετε ἐτσι χωρὶς
διεύθυνσι, στὸ μεγάλο αὐτὸ ἀ-
καλλιέργητο κτήμα ; Ὅα εἶνε ὅλα
ἐγκαταλειμμένα, ἄνω — κάτω !
Δυὸ παιδιὰ ὀλομόναχα !..

— Ἀπατάσαι, μητερούλα !
Ἡμεῖθα παιδιὰ πρὶν ἀρρωστήσας,
ἀλλὰ ἡ εὐθύνη ποῦ μᾶς ἐβά-
ρυνε κατόπιν, ἔλαμε τὸν Πέτρο
ἄνδρα καὶ μένα γυναῖκα. Θὰ τὸ
ἰθὺς ! Κ' ἐγώ, πρὶν φύγῃ ὁ Πέ-
τρος, ἤμουν ἀκόμη κοριτσάκι,
γιατὶ ἐκεῖνος εἶχεν ὅλη τὴν διεύ-
θυνσιν καὶ τὴν ἐξουσίαν. Ἀλλ' ἀπὸ
τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγε, τὴν ἐργα-
σίαν τοῦ τὴν κάμνω ἐγώ. Φαντά-
σου, μαμμά, ὅτι ἐγὼ ἀντιπροσω-
πεύω τὸν μπαμπᾶ !

— Τὶ ἀνανδρία ἡ δική μου !
ἐψιθύρισεν ἡ Μάρκελλα. Ἐξ αἰ-
τίας μου τὰ παιδάκια μου δὲν
ἐχάρηκαν τὴν ὡραίαν παιδικὴν
τῶν ἡλικιάν. Πόσο μέμφομαι
τὸν ἐαυτό μου !

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό, μαμμά ! Μή-
πως τὰ παιδικὰ μας χρόνια δὲν ἐπέ-
ρασαν ἥσυχα καὶ εὐτυχισμένα μέχρι
καταστροφῆς καὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ
πατέρα μας ; Πόσα ἄλλα παιδιὰ δὲν
ἐχάρηκαν οὕτε τόσο ! Λοῦσα, διασκε-
δάσεις, ὠραῖα μαθήματα, καὶ τί δὲν εἴ-
χαμεν ! Ἐπειτα, σὰν ἤλθαμεν ἐδῶ, ἐφάν-
τάσθημεν ὅτι εἴμεθα μικροὶ Ροβιντσῶνες.

Ἡ Ροζέττη ἦτο τὸ ἐρημονῆσι μας καὶ
διασκεδάσαμε μετὰ τὴν ποικίλην ἐργασίαν.
Ἐκτὸς τῆς ἀνυσυχίας ποῦ εἴχαμε γιὰ
σὲ καὶ γιὰ τὸν μπαμπᾶ, ἡμεῖθα πολὺ
εὐτυχεῖς. Τώρα μόνον ποῦ ἔφυγε καὶ ὁ
Πέτρος, τὰ πράγματα ἄλλαξαν... Δύο
Ροβιντσῶνες εἶνε ὠραῖοι... ἄλλα ἓνας,
ὀλομόναχος, ὦ, εἶνε ἄσχημοι !..

— ὦ, παιδιὰ μου ! ἀνέκραξε με ζω-
ηρότητα ἡ Μάρκελλα· εἰ-
σθε ἄγγελοι !

— Θέλεις νὰ δοκιμάσῃς
κάτι, μαμμά ;.. κάτι ποῦ
πολὺ θὰ μ' εὐχαριστήσῃ ;..

— Τὶ πρᾶγμα :

— Νὰ προσπαθήσῃς νὰ
μὴν ξανακοιμηθῇς... νὰ
ζήσῃς μαζί μου... θέλεις ;
— Ναί, ναί, Καμίλλη
μου, θέλω ! Σοῦ ὀρκίζομαι
ὅτι θάναυσταθῶ εἰς τὴν
νάρκην καὶ θὰ ζήσω γιὰ
σένα... νὰ σὲ συντροφεύω
τούλάχιστον, ἀφοῦ δὲν εἴ-
μαι ἱκανὴ γιὰ ἐργασία.

— Ἐργασία ! ἀνέκραξεν
ἡ Καμίλλη γελῶσα· ἡ μαμ-
μὰ νὰ ἐργασθῇ ; ἡ λα-
τρευτὴ μου μαμμάκα, μετὰ
τὰ μεταξωτὰ τῆς χέρια, μετὰ
τὰ ὠραῖα τῆς φουστάνια, νὰ
κάμνῃ δουλειές ;... Τὶ ἀ-
στεῖο ! τι ἀνήμεροστο ! Ἐργά-
ζονται λοιπὸν ἡ ὠραῖες βα-
σίλισσες τῶν παραμυθίων ;

— Καμνὶὰ φορὰ...

— Ἀ, ὄχι ! Τὸν παλιὸν
καιρὸ μπορεῖς εἶναι ἐποχὴ
μας ὁμως, ἡ ὠραῖες κυρίες
σὰν καὶ σένα βλέπουν τοὺς
ἄλλους νὰ ἐργάζονται καὶ
τοὺς ἐνθαρρύνουν με χα-
μέγελα καὶ με εὐχία. ὦ,
τί εὐτυχία ! ἀνέκραξεν ἡ
ξάνα εἰς μίαν ἐκρηκτικὴν χα-
ράν, ἐναγκαλιζομένη τὴν
μαρκησιάν (*) σὲ ξαναυρί-
(*) Ἡδε εἰκόνα πρ.φύλ.σ.112.

«Ἐφθασαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦτο δεμένη ἡ βαρκούλα...»
(Σελ. 118, στ. γ'.)

σκω λοιπόν, μητερούλα μου; Δεν θα είμαι πια μόνη; Θα έχω την μητέρα μου; Έξημέρωνε. Το φως της αυγής έκαμε την λάμπαν να ωχρίαση και η Καμίλλη την έσβυσε.

— Κοιμήσου τώρα, μαμμά, είπα, γιατί θα είσαι πολύ κουρασμένη. Έγώ πρέπει να κατέβω στην αυλή, γιατί οι πετεινοί μου με κράζουν. Τους άκους, τους φράδες;

— Όχι, άπεκρίθη η κυρία Ριονσαί· δεκαπέντε μήνες κοιμούμαι, δεν νυστάζω πια. Άφισέ με να έλθω μαζί σου. Αυτό θα με διασκεδάση και θα με κάμει να ενδιαφερωθώ δια την ζωήν των άλλων.

— Τότε να σου φερσώ ψηλά παπούτσια, γιατί, ξέρετε, τα μεταξωτά σκαρπίνια δεν είναι για την πρωινή δρασιά...

Έδοήθησε τότε την μαρκησίαν να φέρση τα κυνηγετικά της υποδήματα και έπειτα κατήλθον και αι δύο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

ΑΠΟ ΕΚΠΛΗΞΕΩΣ ΕΙΣ ΕΚΠΛΗΞΙΝ

Η περιοδεία

Η Καμίλλη ώδήγησε κατ' αρχάς την μητέρα της εις τον όρνιθώνα.

Η νοικοκυρούλα ήτο γνωστοτάτη εις όλον αυτόν τον περσιών μικρόκοσμον.

«Είς όλον αυτόν τον περσιών μικρόκοσμον...» (Σελ. 118, στ. α'.)

Όταν έφθασε με την Όνωρίαν, κρατούσαν δύο κουβάδες γεμάτους τροφήν, πετεινοί, κλωσσεσ και κλωσσοπούλια την περιεκύκλωσαν με βίαν.

Μερικά ήμερα περιστέρια, επέταξαν εις τους ώμους της και εις το κεφάλι της, και αυτό το θέαμα διασκεδάσεν υπερβολικά την κυρίαν Ριονσαί, η οποία ποτέ δεν το είχεν ιδή.

Η χαριτωμένη σκηνή επανέληθη εις το μέρος της αυλής, το πρωρισμένον δια τας νήσας, αι όποίαι ανερχόμεναι τώρα εις τον σεβαστόν αριθμόν των τριακοσίων, διέσχίζαν κολυμβώσαι νωχελώς τα νερά της τάφρου.

Είχον εξημερωθή τόσο, ώστε μόλις παρεμέριζαν όσάκις η Καμίλλη έκαμνεν εκεί τον περίπατόν της με την ώραίαν βαρκούλαν, την όποιαν είχε κατασκευάση, ο Πέτρος με την βοήθειαν του κηπουρού και του Δυράν. Έπρεπε μάλιστα να κωπηλατή με προσοχήν δια να μη τας κτυπή.

Γοητευμένη η μαρκησία, έζητούσε πληροφορίας με ζωηρόν ενδιαφέρον.

— Μα γιατί αγοράσατε τόσα πουλιά; έρωτούσεν.

— Δεν πάγοράσαμε, μητερούλα, τα βγάλαμε μεις! Έλα να σου δείξω τες κλωσσομηχανές μου. Νά! υπάρχουν μέσα 'ς αυτές πεντακόσια αυγά που θα βγαύν σε τρεις ήμέρες. Πρέπει να γεμίσω τη λάμπα, είναι ώρα.

— Και τί χρησιμεύει αυτή η λάμπα;

— Διά να διατηρή ζεστό το νερό, στην ίδια πάντοτε θερμοκρασία, δια την επώασιν. Το ζεστό νερό, βλέπεις, αναπληρού έδω την θερμότητα της κόττας. Έτσι μπορεί να βγάξη κανείς πολλά αυγά διαμιάς.

— Μα είναι θαυμάσιον!

— Ίδές, μαμμά· έδω μέσα ανατρέφονται τα πουλάκια. Έρχω τώρα έκαστον είκοσι, τα όποια θα μπορέσουν να βγαύν έξω, όταν τα άλλα, τα νεογέννητα, θα χρειασθούν τη θέσι τους.

— Ωραία! Μα τί τα κάμνεις όλ' αυτά, κόρη μου;

— Τα πουλά! Νά, από τα πιό μεγάλα που βόσκουν όλοένα στην αυλή, θα διαλέξω καμμιά πενήντα και θα τα πουλήσω χονδρικός εις ένα έμπορον, ό όποιος στέλλει καθημέρα πουλιά σφαγμένα και μαζεμένα στο Παρίσι. Μου τα πληρώνει τέσσερα φράγκα το ένα. Θα πάρω λοιπόν διακόσια φράγκα. Μετά όκτώ ήμέρας θα πουλήσω άλλα τόσα. Άργότερα θα πουλήσω πάπιες. Σε βεβαιώ ότι ζή κανείς ώρατα έτσι, και μάλιστα κάμνει και οικονομίες.

— Αγαπητή μου κόρη, σ' άκούω να μιλής και μου φαίνεται πως όνειρεύομαι. Σεΐς οι δύο, μικρούλια μου, τα κάματε όλ' αυτά; Και τώρα σ' όλομόναχη έγκολοιούεις να τα διευθύνεις όλα;

— Και πού να ιδής ακόμη, μαμμά! άνέκραξεν η Καμίλλη φαιδρά. Έλα να σου δείξω το σπιτάκι των κουνελιών. Το έκαμε μόνος του ο Πέτρος.

— Πώς; ο Πέτρος έγινε και μαργαχός;

— Άπ' όλα έγινε έδω-πέρα ο Πέτρος. Έχει μια επιτηδειότητα μοναδική.

Φαντάσου ότι κατεσκεύασε και μια βαρκούλα.

— Παιχνίδι βέβαια...

— Καθόλου παιχνίδι. Βαρκούλα άληθινή, με τρεις θέσεις, με μια κόφρα μπροστά για το ψάρευμα, με τα κουπιά της, με όλα.

— Μα δεν πιστεύω να κάματε την τρέλλαν να μπήκατε σε τέτοια βάρκα!.

— Ω, πολλές φορές μάλιστα. Στην αρχή την έδοκίμασε ο Πέτρος με το Γιαννιό και με τον Δυράν. Πήδησαν μέσα, έσκυψαν, προσπάθησαν να την κάμουν νάναποδογυρισθή. Ξεύρουν και οι τρεις κολύμπι και δεν έφοβούντο τίποτε· άλλα η βαρκούλα δεν άναποδογύριζε με κανένα τρόπο. Άπό τότε κάθε μέρα, έκτός όταν ήτο πολύ κακός καιρός, κάμναμε δυο και τρεις φορές το γύρο του πύργου.

— Και τώρα που είσαι μονάχη;

— Έξακολούθω, άλλα δεν μου είναι πια τόσο διασκεδαστικό. Όλο τον καιρό συλλογίζομαι τον Πέτρο που δεν γράφει καθόλου...

Η φωνή της Καμίλλης ήλλοιώθη. Άλλά δια να μη λυπήση την μητέρα της, συνεκράτησε την συγκίνησιν της.

Μετά την καταστροφήν, η άνεσις.

Έφθασαν εις το μέρος, όπου ήτο δεμένη η βαρκούλα, Ένας μικροσκοπικός μώλος έπροχωρούσεν εις το νερόν της πλατείας τάφρου. Η βαρκούλα, χαριτωμένη, χρώματος ανοικτοπρασίνου και ροδίνου, έφερεν έμπρός το όνομα «ΕΛ-ΠΙΣ», από πίσω την χρονολογίαν της καθ'εκάστης της και επάνω εις την κόφραν του ψαρεύματος τάρχικά των άδελφών Π και Κ. Καλοδεμένη, πισσωμένη μέχρι της ισάλου γραμμής, πισσωμένη και από μέσα, ένέπνευε τόσην έμπιστοσύνην, ώστε η μαρκησία ήσθάνθη έπιθυμίαν να την δοκιμάση.

Ευφρόνησαν να κάμουν ένα ώρατον περίπατον με την βαρκούλαν περί την δύσιν του ήλιου.

Κατόπιν επέστρεψαν δ'α να ιδούν τα κουνέλια, τα όποια έσκιρτούσαν κατά έκαστοντάδας, χωρισμένα καθ' ηλικίας εις τα διάφορα διαμερίσματα του «παλατιού» των, όλα έκβάλλοντα εις την αυλήν, όπου κάθε ηλικία είχε μικρόν περιφρακτον μέρος εις το υπαίθριον.

— Είναι πολύ επικερδής αυτή η κτηνοτροφία, είπα σοβαρά η Καμίλλη. Η τροφή των κουνελιών δεν στοιχίζει πολύ, μεγαλώνουν γρήγορα, είναι νόστιμα και πωλούνται εις καλήν τιμήν.

— Κερδίζετε λοιπόν όσα φθάνουν δια τα έξοδα του σπιτιού; ήρώτησεν η μαρκησία.

— Ω, και περισσότερα! άπάντησεν η Καμίλλη.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΟΔΥΝΗ

(Συνέχεια και τέλος· ιδε σελ. 104.)

Άλλ' οι πλήρεις χάριτος ρώθωνες και τα χείλη της έμαρτύρουν την λεπτοτέραν γυναικείαν τρυφερότητα, την ευγενεστέραν καλωσύνην. Η Όδύνη άκίνητος την παρετήρει, ότε δύο θαυμάσιοι φαισί οφθαλμοί προσηλώθησαν επ' αυτής και βαθεία εύχος φωνή είπεν:

— «Έλα λοιπόν μέσα, παιδί μου, τόνσον καιρόν σε περιμένω!»

Έκπληκτη η Όδύνη εισήλθε· ποτέ δεν της είχαν άπευθύνει τέτοια λόγια! Αίφνης δύο βραχίονες την άγκάλιασαν, η άγνωστη γυναίκα την έκάθισεν επί των γονάτων της, την έβίλησε και είπεν:

— Αγαπητή μου Όδύνη! Έπρεπε τέλος να μ' εύρης· έγω δεν ήμπορούσα να σε ζητήσω, διότι ποτέ δεν ηγαίνω εις εκείνους σ' όποιοι δεν με προσκαλούν. Είμαι η μητέρα Υπομονή και κάθμαι έδω. Άκούω πάντοτε και ποτέ δεν κοιμούμαι. Η λίμνη μου φέρει τας φωνάς εκείνων, σ' όποιοι με καλούν. Συχνά, πολύ συχνά, ηγαίνω επί τήν ήγη σου, άλλα δυστυχώς όχι πάντοτε».

Η ρυτίς του μετώπου της έγινε βαθύτερα. Η Όδύνη έκρυψε την κεφαλήν επί του μητρικού της στήθους.

— «Ω έλα, μέινε πάντοτε μαζί μου!» την παρεκάλεσε χαμηλοφώνως.

— «Όχι, παιδί μου· όταν με φωνάζεις, τότε θα έρχωμαι, και άμα είμαι κουρασμένη, έρχου να μ' εύρίσκης σ'. Έγώ έχω να γράψω το βιβλίον της ζωής· η εργασία αυτή με άπασχολεί πολύ».

Η μικρούλα Όδύνη έμεινεν όλην την νύκτα πλησίον της φρονιμού μητέρας και το πρωί άνεχώρησε δυναμωμένη. Οι άγροί ήσαν καταπράσινοι και άνθισμένοι, ήτο η εποχή του θερισμού. Ο Όδύνη παρετήρησε τας παπαρούνας και έσκέβθη: «Καίμενα λουλούδια· τώρα άνθεΐτε χαρωπά και λάμπετε εις τον ήλιον· και έντούτοις σήμεραν θα σάς ξεριζώσουν!»

Μια ώραία κόρη έστέκετο μόνη εν τω μέσω του άγρου, και εθέριζε γρηγορώτερα και από τρεις άνδρας.

— «Καλημέρα, χλωμό μου κοριτσάκι, έρώναξέ πονηρά, έλα να με βοηθήσης».

Και συγχρόνως έτρεξε προς την Όδύνην, ένθ' αι πλεξούδες της έκυμάτιζαν εις τον αέρα, και τα γαλανά της μάτια έγελούσαν όπωσ' αι ίλαραι άκτίνας του ήλιου.

— «Μα ποιά είσαι λοιπόν; ήρώτησεν έκπληκτη, όταν είδε τους σκοτεινούς οφθαλμούς της Όδύνης».

— «Είμαι η Όδύνη, και πρέπει πάντοτε να περιπλανώμαι»· και σ' ποιά είσαι;»

— «Είμαι η Έργασία, δεν το βλέπεις;

Δεν βλέπεις πόσον είμαι ύγιής και τί δυνατά χέρια που έχω;»

Και λέγουσα αυτά, ήρπασεν εις την άγκαλιάν της την Όδύνην, ώσαν να ήτο μικρό παιδί και ήρχισε να τρέχει, γελώσα και φωνάζουσα με χαράν.

Έλαφρόν ρόδιον χρώμα διεχύθη επί του προσώπου της Όδύνης, η όποία είπε χαμογελώσα:

— «Έλα μαζί μου. Έγώ δεν πρέπει ποτέ ν' άναπαύομαι, και έντούτοις είμαι συχνά τόσον κουρασμένη!»

— Αυτό δεν είναι δυνατόν, αγαπητή μου άδελφούλα, διότι έγω πρέπει να κοιμούμαι, δια να είμαι πάλιν δροσερά την επομένην. Άλλά χ' έγω εύρίσκομαι παντού και πρέπει να γελώ, και εάν έβλεπα πόλυν καιρόν τα μάτια σου, τότε το γέλιο μου θα έσβυνε. Άλλ' άμα με φωνάζεις, θα έρχωμαι και θα μένω εκεί απ' όπου σ'υ θα φεύγης, δια να δίδω πάλιν την ύγιαν εις τους άνθρώπους».

Και η Όδύνη εξηκολούθησε την πορείαν της προς την λαμπυρίζουσαν πρωίαν, δια μέσου του κόσμου. Άλλ' η Υπομονή και η Έργασία έτήρησαν την υπόσχεσιν των και έγιναν οι πιστοί της σύντροφοι. Συχνά συνηροίζοντο το έσπέρας εις την οικίαν της λίμνης, και έδιάβαζαν η έγγραφαν μαζί το Βιβλίον της Ζωής.

KARMEN SYLBA

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ ο Δεληγιάννης, ένας από τους πιό τετραπέφατους πολιτικούς της Ελλάδος, έλεγεν ότι τα παιδιά είναι το βαρόμετρον της πολιτικής καταστάσεως. Πηγαίνουν πάντα με το ρεύμα. Αν φωνάζουν «έληγά», θα βγ'η η «έληγά». Αν φωνάζουν «κορδόνι», θα βγ'η το «κορδόνι». Τα παιδιά που παίζουν εις τον δρόμον, αντιπροσωπεύουν το γνήσιον φρόνημα όλης της γειτονιάς, όλης της πόλεως, όλης της Ελλάδος, όλου του Έλληνισμού. Δια να το μάθης, δεν έχεις παρά να τα έρωτήσεις.

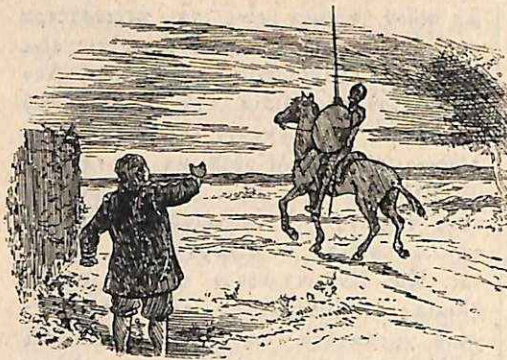
Αυτά έλεγεν ο μακαρίτης Δεληγιάννης. Και τα ένθυμήθηκα αυτας τας ήμέρας που βλέπω εις τους δρόμους τόσα παιδιά και παιδάκια φανατισμένα με τα κόμματα, να φωνάζουν άλλα «Ράλλαρως» και άλλα «Βενιζέλωρως». Ρά, ρά, ρά! και βέ, βέ, βέ! Δεν ένδιαφέρομαι πότος θα επιτύχη εις τας έκλογάς, δια να εξετασώ τί όνομα φωνάζουν περισσότερον τα παιδικά στόματα,

με ποιον κόμμα είναι τα περισσότερα παιδιά. Έκείνο που μ' ένδιαφέρει είναι αυτή η πολιτικομανία των παιδιών. Δεν είναι μόνον τα παιδιά του δρόμου που φωνάζουν, που τρέχουν εις τας διαδηλώσεις, που στολίζονται με εϊκόνας και με σύμβολα και που μουντζουρώνουν τους τείχους μ' έπιγραφάς. Είναι και πολλά παιδιά, νοικοκυρούπουλα, μαθηταί. Και δεν είναι μόνον παιδιά μικράς ηλικίας, αι έκδηλώσεις των όποιων έχουν χαρακτήρα παιχνιδιού. Είναι και παιδιά μεγαλύτερα, έφηβοι, νέοι. Αυτοί δεν παίζουν. Ένθουσιάζονται με όλην των την σοβαρότητα. Όμιλούν σ'αν μεγάλοι, και οι μεγάλοι πολλάκις τους άκούουν με προσοχήν. Διότι πολλοί είναι έξυπνοι, ζωηροί, εύλωττοι, ένήμεροι εις τα πολιτικά, γνωρίζοντες όλας τας λεπτομερείας...

Και να σ'ας είπω την αλήθειαν; Αυτό με λυπεί πολύ. Δεν θα ήθελα να έδλεπα παιδιά τόσον πολιτικομανή. Δεν θα ήθελα να τα έβλεπα από αυτήν την ηλικίαν να γυμνάζωνται εις τον άχαριν ρόλον του έκλογέως-κουμπάρου η του ύποψφίου δημαγωγού. Δεν θα ήθελα να τα έβλεπα να χάνουν τον καιρόν των με το να διαβάσουν τα κύρια άρθρα και τας έκλογικάς ειδήσεις των έφημερίδων. Ούτε να γυρίζουν εις τους δρόμους και τα έκλογικά κέντρα, συγχρωτιζόμενοι με τους μπράβους και τους άλλους παληανθρώπους των διαφόρων κομμάτων. Αυτό είναι μία διασθορά από τας χειροτέρας. Και όσην κακήν έντύπωσιν μου κάμνει ένα παιδί που καπνίζει, η χαρτοπαίζει, τόσην μου κάμνει και ένα παιδί που συζητεί πολιτικά και άκολουθεί τας διαδηλώσεις. Μου είναι αδιάφορον άν από αυτό έχουν ωφέλειαν οι πολιτικοί και άν ήμπορουν να εξαγούν συμπεράσματα ως του μακαρίτου Δεληγιάννη. Εκείνο που θα ήθελα, ήτο να έλσειπεν αυτού του είδους το «βαρόμετρον». Τα παιδιά δεν πρέπει νάνακατεύονται εις τα πολιτικά. Τα μικρότερα άς έχουν άλλα παιχνίδια. Τα μεγαλύτερα άς έχουν άλλας ασχολίας. Υπάρχουν τόσαι ώραται δια την ηλικίαν των! Υπάρχουν τόσα πράγματα και ζητήματα του κύκλου των, δια τα όποια ήμπορουν να ένθουσιάζονται και να φανατίζονται! Η πρόωρος πολιτικομανία είναι συμπτωματική. Τα παιδιά που πάσχει από αυτήν, σημαίνει ότι δεν τραβ'α καλόν δρόμον. Είμπορεί να φοβηθή κανείς ότι δεν θα κυτάρξη ήσυχά την δουλειάν του, δεν θα μάθ' πολλά γράμματα, δεν θα εξασφάλισ' εργασίαν και στάδιον, άλλα θα γίν'η ένας όκηνηρός, ένας άμαθής, ένας κατεργάρης, όπως αυτοί που άφοσιώνονται εις τα κόμματα και χωρίς καμμίαν άξίαν, ζούν εις βάρος του Έθμοσιού.

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Κατόπι διέταξε μίαν από τὰς χωρικούς να ζώση τὸν νέον ἵππότην μετὰ τὸ ξίφος του, τὸ ὅποιον ἐκείνη ἔκαμε μετὰ τὴν μεγαλειτέραν σφοδρότητα, διότι ἡ ἀνάμνησις τῆς γοργότητος μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ Δὸν Κιχώτης εἶχε τιμωρήσῃ τὸν αὐτὸν ἐκείνην ἀγωγιάτην καὶ ἡ ἀταραξία του ὑπὸ τὴν χάλασιν τῶν πετρῶν, τῆς ἀφίρσεως καὶ διάθεσιν ἀκαίρου ἰλαρότητος. Ἡ συντροφία τῆς τοῦ ἔδεσε τοὺς περὶ τὴν στήθεα του, ἐκείνος δὲ ἠδύνατο καὶ τὰς δύο θερμῶς καὶ πομπωδῶς. Μόλις δὲ τοῦ ἔφθινον τὸν Ἀχαμνώνοντα, τὸν ὁποῖον ἐπέλλωσαν γρήγορα γρήγορα, ὁ Δὸν Κιχώτης ἠσπάζθη τὸν πανδοχέα καὶ τῷ ἐξέφρασε τὸσφ πολλὰς καὶ στομφοῦδαις εὐχαριστίας, διότι εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ τὸν κάμῃ ἱππότην, ὥστε ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος δὲν ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ πληρωμὴν δι' ὅσα εἶχαν φάγῃ τὸ ἄλογον καὶ ὁ καθαυτὸς ἑαυτοῦ, ἐχάρη δὲ εὐκρινῶς ὅταν τοὺς εἶδε ναπομακρύνωνται, τὸν ἕνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἐξημέρωνεν ἡ αὐγὴ, δροσερὰ καὶ ραδόχρους, ὅταν ὁ Δὸν Κιχώτης ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον καὶ ἔσπευε τὴν κεφαλὴν τοῦ κέλητος τοῦ πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας του. Τῶντι, ὅσον ἀνυπόμονος καὶ ἂν ἦτο νὰ ἐξακολουθήσῃ χωρὶς ἀναβολὴν τὴν περιπλάνησιν του τώρα ποῦ ἐχειροτονήθη ἱππότης, ἐνεθυμήθη τὴν συμβουλὴν τοῦ πανδοχέως διὰ τὰ χρήματα καὶ τὰ σπέρματα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ πρῶτα εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ παραλάβῃ. Ἐκτὸς τούτου ἤθελε νὰ προμηθευθῇ καὶ ἕνα ἱπποκόμεον, διὰ νὰ τὸν συνοδεύῃ εἰς τὰ ταξίδια του. Ὅλοι οἱ πολιοῖοι ἱππῶται ἠκολούθουντο ἀπὸ ἕνα ἱπποκόμεον. Κ' ἐπειδὴ ἤξευρεν εἰς τὴν γειτονίαν του ἕνα πτωχὸν χωρὶκὸν μετὰ γυναῖκα καὶ

πολλὰ παιδιά, ἐκείνην ὅτι ἦτο ἀκριβὲς ὁ ἄνθρωπος ποῦ τοῦ ἐγγράφοντο.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ ἀπελπισία καὶ ὁ φόβος ἐβάσιλευν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Δὸν Κιχώτου ἀπὸ τῆς ἐξαφνικῆς καὶ ἀνεξήγητου ἐξαφανισμοῦ του. Αἱ δύο δυστυχῆς γυναῖκες, ἡ οἰκονόμος του καὶ ἡ ἀνεψία του, ἔκλυναν σὰν τρελλαί. Ἐψάσαν, ἠρεύνησαν, ἠρώτησαν παντοῦ, ἀλλὰ εἰς μάτην. Καὶ ἐπιτέλους ἐμάντευσαν σχεδὸν τί θὰ συνέβη.

— Αὐτὸ ποῦ σὰς λέγω, αἰδεσιμώτατε, ἔλεγεν ἡ οἰκονόμος πρὸς τὸν ἐξημέριον Περὲξ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑπάρχῃ τὴν ἐπαύριον, ὡς γείτων, μετὰ τὸν κύριον Νικόλαν, τὸν κουρέα-χειρουργόν, διὰ νὰ μάθουν νεώτερα ὅσον εἶμαι βεβαίως ὅτι ζῶ καὶ ὑπάρχω, ἄλλο τόσον εἶμαι βεβαίως ὅτι ἐκεῖνα τὰ παληοβιβλία, τὰ ἀναθεματισμένα, ποῦ τὰ ἐδιάβαζε νύκτα-μέρα, ἐτρέλλαν τὸν ἀνέντη μου.

— Ναί, προσέθεσεν ἡ ἀνεψία καὶ

Ἐβόηθησαν τὸν δυστυχῆ ἱππότην... (Σελ. 120, στ. γ')

μου κακοφαίνεται πολὺ, αἰδεσιμώτατε, ποῦ δὲν ἐφροντίσαμε ποτὲ νὰ διαβάσωμε μερικά, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί γράφουν. Μοῦ φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ τὰ κάψωμε.

— Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶμαι καὶ ἐγώ, ἀπεκρίθη ὁ ἐξημέριος. Θὰ κάμω καλὰ νὰ ἔλθω αὐριο τὸ πρωὶ καὶ νὰ πάρωμε τὰ μέτρα μας γι' αὐτὰ τὰ βιβλία, πρὶν μᾶς κάμουν κανένα χειρότερο.

Ἐνῶ ὠμιλοῦσεν, ἐκτύπησεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ἕνας χωρὶκὸς ἀπὸ τὸ ἴδιον χωρίον. Ἦρχετο νὰ ναγγεῖλῃ ὅτι ἦδρεν εἰς τὸν δρόμον τὸν δυστυχῆ πλανόδιον ἱππότην εἰς ἐλκεῖν κατὰστασιν, καὶ ὅτι τὸν ἐ-

βόηθησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπίτι του, ἀναβιάσας αὐτὸν εἰς τὸ γαϊδουρί του, διότι ὁ κέλης δὲν εἶχε πλέον δυνάμεις νὰ προχωρήσῃ. Τὸ βάρος τοῦ ἱπποῦ τὸν συνέτριβε, ἐφαίνετο ἰσχνότερος παρὰ ποτὲ καὶ ὁ χωρὶκὸς ἠναγκάσθη νὰ τὸν σύρῃ ἀπὸ τὸν χαλινόν. Ὅσον διὰ τὸν ἱππέα, καὶ αὐτὸς δὲν ἦτο εἰς καλλιτέραν κατὰστασιν, διότι φαίνεται, τὸν εἶχαν κακομεταχειρισθῇ πολὺ κατὰ κτηνώδεις ἀγωγιάται, τοὺς ὁποίους συνήντησε καθ' ὅδον.

— Δὲν σὰς τῶλεγα; ἀνέκραξε ἡ οἰκονόμος. Ὡχ, τὰ καταραμένα βιβλία! Ὁρμησάν ἔξω εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἐμπρός, ἀνέντη, εἶπεν ἡ οἰκονόμος πρὸς τὸν Δὸν Κιχώτην, κατεβήτε ἀπ' αὐτὸ τὸ γαϊδουρί καὶ ἔλτε νὰ πέσετε στὸ κρεβάτι σας. Ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυσι καὶ περιποίηση.

Ἐβόηθησαν τὸν δυστυχῆ ἱππότην νὰ περὶ τὴν αὐλήν καὶ τὸν ἐβάλαν εἰς τὸ κρεβάτι του. Καὶ ὅταν συνῆλθεν ὀλίγον καὶ ἤμπόρεσε νὰ ὀμιλήσῃ, τοὺς διηγήθη ὅτι εἶχε πέσῃ ἀπὸ τὸν ἵππον του, ἐνῶ ἐμάχετο ἐναντίον δέκα γιγάντων, τῶν πλεόν κακοποιῶν ποῦ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον!

— Μπα, μπα; ἔκαμεν ὁ ἐξημέριος. Εἶνε λοιπὸν ἀνακαταμένον σὴν ὑπόθεσι καὶ γιγάντες; Πολὺ καλὰ! αὐριο βράδυ τὰ καίμε ὅλα!

Ὁ Δὸν Κιχώτης δὲν ἔδωσε καμμίαν προσοχὴν εἰς αὐτὰ ποῦ εἶπεν ὁ ἐξημέριος. Ἦτο πάρα πολὺ κουρασμένος καὶ τὸ μόνον ποῦ ἤμπορεῖσε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ φάγῃ ὀλίγον καὶ νὰ κοιμηθῇ. Ὁ χωρὶκὸς ὅμως διηγήθη ὅλας τὰς λεπτομερείας ποῦ ἤξευρε, πῶς δηλαδὴ εὗρε τὸν Δὸν Κιχώτην κατακείμενον ὡς πτώμα εἰς τὴν μέσσην τοῦ δρόμου καὶ πῶς τ' ἀσυνάρτητά του λόγια περὶ πύργων, ἱπποτῶν, πυργοδεσπεινῶν καὶ γιγάντων, τὸν ἔκαμαν νὰ ἐνόησῃ, ὅτι ὁ δυστυχὴς εὐπατρίδης δὲν τὰ εἶχε σωστά.

Ὁ ἐξημέριος καὶ ὁ κουρεὺς ἐκράτησαν τὸν λόγον των. Ἐπῆγαν πρῶτ-πρῶτ καὶ ἐζήτησαν ἀπὸ τὴν οἰκονόμον τὸ κλειδί τοῦ μικροῦ δωματίου, ὅπου ὁ Δὸν Κιχώτης εἶχε τὰ βιβλία του. Ἡ οἰκονόμος ἐπρότεινε νὰ ρίψουν ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὴν αὐλήν ὅλα τὰ βιβλία ἀ-

νεξαιρέτως καὶ ἀδιακρίτως, νὰ τοὺς βάλουν φωτιά καὶ νὰ τὰ καύσουν μέχρι τοῦ τελευταίου ὁ ἐξημέριος ὅμως, ὁ ὁποῖος ἦτο λόγιος ἄνθρωπος, δὲν συγκατένευεν νὰ ἐνεργήσουν τόσον βαναύσως, ἀλλ' ἐπέμεινε ἀπολύτως νὰ διαβάσῃ, πρῶτα τὸν τίτλον κάθε βιβλίου, ἐφ' ὅσον τὰ ἔπαιρνε ἕνα-ἕνα ἀπὸ τὸ ράφι ὁ κύριος Νικόλας καὶ τοῦ τὰ ἐδίδεν.

Τὸ πρῶτον ποῦ ἐξήτασεν, ἦτο ἕν ἔργον παλαιόν, εἰς τέσσαρας τόμους, τὸ πρῶτον αὐτοῦ τοῦ εἴδους ποῦ εἶχε τυπωθῇ εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Διὰ τοῦτο ὁ ἐξημέριος τὸ ἔβαλεν εὐλαβῶς κατὰ μέρος. Τὸ δεύτερον ὅμως ἦτο ἀπομίμησις χωρὶς καμμίαν ἀξίαν καὶ τὸ εἶδεν εὐθὺς ὅλα τὸ ἦνοιξε.

— Πάρε το, καλὴ μου κυρία οἰκονόμο, εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκα, ἄνοιξε τὸ παράθυρον καὶ πέταξέ μου το εἰς τὴν αὐλήν. Ἄς γίνῃ τὸ θεμέλιον τῆς πυρᾶς ποῦ θανάψωμε μετ' ὀλίγον.

Ἄλλα πολλά, τῆς αὐτῆς φύσεως βιβλία, ἠκολούθησαν τὸ πρῶτον, καὶ ἡ οἰκονόμος, ἐνθουσιασμένη ποῦ ἀπηλάσσετο τοῦ κόσμου νὰ τὰ κουβαλήσῃ κάτω, τὰ ἐπετούσεν ἀπὸ τὸ παράθυρον μετὰ τὴν μεγαλειτέραν προθυμίαν.

Ἀφοῦ ἐπεθεώρησαν ὅλην τὴν βιβλιοθήκην, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν ἐξέχωρισαν

παρὰ ὀλίγα μόνον βιβλία, ἄξια σωτηρίας διὰ τὴν πραγματικὴν των ἀξίαν, κατὰδικάσαντες ἀμειλικῶς ὅλα τὰ ἄλλα, κατέβησαν εἰς τὴν αὐλήν, ὅπου περιγέρης ἡ οἰκονόμος τοὺς ἔβαλε φωτιά. Οὕτως ἐτελείωσαν τὰ βιβλία, τὰ ὅποια ὁ ἱππότης εἶχε σωρεύσει εἰς τὴν βιβλιοθήκην του ὡς θησαυρὸν πολυτίμων.

Μετὰ τ' ὀλοκαύτωμα τοῦτο, ἡ ἀνεψία καὶ ἡ οἰκονόμος ἤρχισαν νάνησυχον διὰ τὰς συνεπείας. Τί θὰ ἔκαμνεν ὁ Δὸν Κιχώτης ὅταν θὰ ἐγίνετο καλὰ, θὰ ἐσηκώετο ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ δὲν θὰ εὐρίσκετο τὰ βιβλία του; Ἐσκέφθησαν λοιπὸν ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχαν νὰ κάμουν ἦτο νὰ κτίσουν, νὰ ἐξαλείψουν τὴν θύραν τῆς βιβλιοθήκης καὶ νὰ ἐπινόησουν

ἕνα μῦθον ἐξηγουμένον αὐτὸ τὸ φαινόμενον.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀναπαύσεως, ὁ Δὸν Κιχώτης ἠσθάνθη τὸν ἑαυτὸν του καλλίτερον. Ἐσχηώθη, ἐνεδύθη καὶ κατέβη. Τὸ δὲ πρῶτον πράγμα ποῦ ἔκαμε, καθὼς εἶχον προῖδῃ αἱ γυναῖκες, ἦτο νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Μὴ εὐρίσκων τὴν θύραν εἰς τὸ μέρος τοῦ τοίχου, ὅπου συνήθως εὕρισκετο, τὴν ἐξήγησε διὰ καὶ ἀριστερὰ, πασπατεύων μετὰ χεῖρα του ὅλον τὸν τοίχον καὶ ἀνοίγοντας τὰ μάτια ἀγωνιωδῶς, ὡς ἄνθρωπος ποῦ νομίζει ὅτι ἡμαυρώθη τὸ φῶς του. Ἐπὶ τέλους ἠρώτησε τί εἴγινεν ἡ βιβλιοθήκη του.

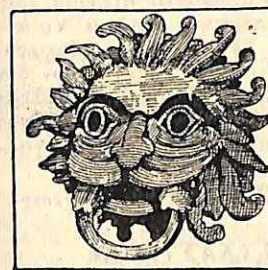
— Ὡ, ἔκαμεν ἡ ἀνεψία, ἡ ὁποία εἶχε μάθῃ τὸ μάθημά της ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην δὲν ὑπάρχει πλέον. Μόλις ἐπέσατε ἄρρωστος, ἦλθεν ἐδῶ ἕνας μάγος ποῦ ἐπετοῦσε μέσα σὲ σύννεφα.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ παράθυρον τῆς βιβλιοθήκης σας, ἐπήδησεν ἀπὸ τὴν ῥάχιν τοῦ φειδιοῦ, ποῦ τὸ ἐκαθβαλίκευε σὰν ἄλογο, καὶ μπῆκε. Δὲν ξέυρω τί ἔκαμεν ἐκεῖ μέσα, ἀλλὰ σὲ λίγες στιγμὰς ἔφυγεν ἀπὸ τὴν στέγην, ἀφίπων τὸ σπίτι γεμάτο καπνοῦς. Τότε εἶδαμεν, ἡ σινιόρα-οἰκονόμος καὶ ἐγώ, ὅτι δὲν ὑπῆρχαν πλέον οὔτε βιβλιοθήκη, οὔτε βιβλία.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

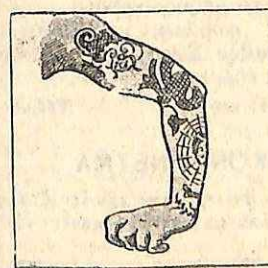
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ἱστορικὸν ρόπτρον

Ἡ ἀγρία αὐτὴ μορφή εἶνε ἀπλούστατα τὸ γαλλικὸν ρόπτρον μᾶς θύρας. Εὕρισκεται ἐπὶ τῆς βορείου εἰσοδοῦ τῆς Μητροπόλεως τοῦ Durham. Ἀλλὴν φορὰν, κάθε ἐγγληματίας καταδιωκόμενος ὑπὸ τῆς ἐξουσίας καὶ καταρθίωνων νὰ δράξῃ αὐτὸ τὸ ρόπτρον, εὕρισκετο ἐν ἀσφαλείᾳ. Κάνεις δὲν ἤμπορεῖσε νὰ τὸν συλλάβῃ.

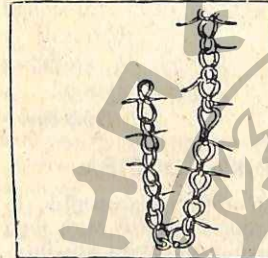
Βασιλικὸς βραχίον

Θαυμάσιον αὐτὸν σιγματισμὸν, τὸν ὁποῖον

βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Εἶνε ἀληθὲς ἀριστούργημα μετὰ πολλὰ γέωματα, ἐκτελεσθὲν ὑπὸ εἰδικῶν καλλιτέχνων Ἰάπωνος.

Περίεργον περιλαίμιον

Τὸ περιλαίμιον αὐτὸ εἶνε σιδηρὸν καὶ γεμάτον ἐξοχῶς μυτερὰς. Εἰς πολλὰ μέρη τοῦ Μεξικῶ, ὅταν ἕνας ἄνδρας χάσῃ τὴν γυναῖκα του, ἡ μία γυναῖκα τὸν ἄνδρα της, ὁ γῆρος ἡ ἡ γῆρα φοροῦν εἰς τὸν λαιμὸν τὸ κόσμημα αὐτὸ ἐπὶ ἕν ἔτος, διότι ἔχουν τὴν πρόβλησιν ὅτι βασιζόμενοι, λυτρώνουν ἀπὸ τὰς ἀμαρτίας του τὸν νεκρὸν καὶ τῷ ἀνοίγουν τὸν παράδεισον.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Ἐφθαρμένη Ἐπιγραφή

(Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Πιηνῶ)

Η. ΕΝ Α. Ν

Ζητεῖται νὰ συμπληρωθῇ ἡ ἐπιγραφή αὕτη.

β') Παίγνιον

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

ΒΙ	ΛΑ	ΜΟ	ΜΕ	ΤΙ
Α	ΚΡΟ	ΠΟΥ	ΣΙΣ	ΚΙ'Η
ΓΑΣ	ΣΥΛ	ΝΩ	ΜΙ	ΚΟ

Νὰ συναρμολογηθῶν οἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰποτελεσθῶν τέσσερα ψευδώνυμα τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ μίαν λέξιν ἕκαστον.

Ἀλλοίως: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἡ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσού τοῦ ὁποῖον θαποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράφημεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 12ου φύλλου

α') Νους ὀφθαλμοὶ καὶ νους ἀκούει. — β') Ἑβραῖοι, Φοίνικες, Βαβυλώνιοι, Ἀσσύριοι.

ταφυλλάκι· — «Γιατί ἄρα γε;» τοῦ Ἐκκεντρι-
κού· — «Ἡ Σελίς καὶ ἡ Μεταλούδα» τῆς
Συλβίας· — «Διπλὴ Εἰκόνα» τῆς Κρητικοπού-
λας· — «Τὸ μπαλόνι» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου·
— Ἀνέκδοτα ἱστορικά καὶ ἄλλα μικρὰ διάφορα
διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Κοσμοκράτωρ» (τόσον
ἐκτενὲς ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ)· — «Ζωὴ καὶ
Ψυχὴ» ἄτεγνον· — «Ἱαπωνικὴ Ταπεινοφρο-
σύνη (γνωστὰ ὑπερβολαί, λεγόμενα διὰ τοὺς
Κινεζοὺς)· — «Ἡ ἄνοιξις» (κοινόν· ἐπειτα, τὴν
ἄνοιξιν γίνονται τὰ μῆλα;)· — «Ὁ Σπύρος μας»
(θὰ ἦτο κατάλληλον δι' ἐφημερίδα)· — Ἄλλα
μικρὰ διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Δηθαγωγμένο Φεῖδι,
α. (Χ.Φ.) Καμίλλη Ριονσαί, κ. (σὰς ἀρέσει;)·
Αὐτοκράτειρα Εὐγενία, κ. (Μεγαλειοτάτη!)·
Φτέρη, κ. (σὰς ἀρέσει;)· Δοξαμένη Σημαία
κ. (Κ.Ο.) Ζουρλομανδύας, α. (Σ.Δ.)· Ἀλχη-
στis κ. (Χ.Ψ.) Νύμφη τῆς Ἀβύδου, κ. (Α.Ρ.)
Σουσουργάδα, κ.

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Εἰμαι Ζα-
κυνθία, κ. Λουλοῦδι τοῦ Βράχου, κ. Αἰγυ-
πτία Ἀριστοκράτης, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

**Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ-
λάξουν:** ἡ Καμίλλη Ριονσαί (1) μὲ Μαγα-
μένην Φύσιν, Ἀλατοσταυρὴν Μεξικάναν, Ρε-
ξεντιάν, Μελάχραν, Κολόμπαν· — τὸ Λουλοῦδι
τοῦ Βράχου (3) μὲ Μαγαμένην Φύσιν, Σω-
φραξέτιαν, Συλβίαν, Κοσμοκράτορα, Φύλιν·
— ὁ Δὸν Κολοκίνας Πάτριος (0) μὲ Ἀφελή
Ξανθοῦλαν, Μικρὰν Ἀριστοκράτιδα, Καστα-
λίαν Πηγὴν, Ἰνώ, Ἑλληνόπαιδα· — ἡ Φτέρη
(3) μὲ Ἐξόριστον Ἀτιθίδα, Μαγαμένην Φύ-
σιν, Ρεξεντιάν, Ραχίλ, Κολόμπαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς:
Ἠχώ τῆς Καρδίας (ἔστειλα·) Περιστερὰν τοῦ
Νῶε (διότι τὰ ἐγκρινόμενα εἶνε πολλὰ καὶ κάθε
φορὰν ἐκλέγονται ὀλίγα διὰ κλήρου) Γλυκεῖαν
Ἑλλάδα (ἔγει καλῶς) Ἀρην (σιγὰ - σιγὰ θὰ
συνειθίσῃς· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρο-
μητὴς) Παν. Δ. Μαν. (σὲ παραπέμπω εἰς τὸν
Ἰδὸν τοῦ Συνδρομητοῦ) Ἀνεμώνην τῶν
Πατησίων (χαίρω ποὺ ἔγεινεις καλὰ· στείλε
τάς·) Φώσκολον (τόμον ἔστειλα·) Γέρω-Θωμᾶν
(βραβεῖον ἔστειλα·) Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ
(ὄχι, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλην φω-
τογραφίαν· βραβεῖον ἔστειλα·) Ξανθὸ Ἑλληνό-
πουλο (ποῦ ἐτύπωσε κουφύματα ἐπισκεπτήρια
μὲ τὸ ψευδώνυμόν του· ὄχι, τὸ παλαιόν σου δὲν
κυκλοφορεῖ)· Ἀσπλάγχην Καρδιά (χαίρω ποὺ
λαμβάνεις τώρα τακτικά τὰ φυλλάδια καὶ σ'
εὐχαριστῶ δι' ὅσα μοῦ γράφεις) Σημαίαν τοῦ
Ἀβέρωφ (εἰμπορεῖς νὰ θαυμάζῃς τοὺς ἀρ-
χαιοὺς, ὄχι ὅμως καὶ νὰ περιφρονῇς τοὺς νεω-
τέρους) Ὁραιοπαθὴ (καλλιτέρα λοιπόν ἀπὸ
τώρα· περαστικά·) Εὐγενὲς Ἰδανικόν (ἔστειλα·)
μέτρη ἐπιμονήν, καὶ νὰ κατορθώσῃς καὶ σὺ γιὰ
τὸ ξεσπάδιμα) Σανυ. Δ. Μαρ. (ὁ Ὁδηγός
τοῦ Συνδρομητοῦ δίδει ὅλας τὰς σχετικὰς μὲ
τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας πληροφορίες)·
Ἀθανάσιον Διάκου (ἔχει καλῶς) Στεναγ-
μόν τοῦ Ἀνέμου (σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα
γράφεις) Κων. Παυλ. (ἔστειλα·) Πλοίαρχον
Νέμον (αἱ παραγγέλναι σου ἐξετελέσθησαν·
εἶπα καὶ ἄλλοτε, ὅτι τώρα ποὺ τὸ φύλλον
πωλεῖται 10 λεπτά, ἡ ἐκδόσις δεκαεξαεξίδων
εἶνε ἀδύνατος· διὰ τοῦτο αἱ «Κυριακαὶ» πρὸς
τὸ παρὸν διεκόπησαν) Δίκ. Μειαδ. (χαριτω-
μένο τὸ γράμμα σου· δὲν θὰ πόρῃς καὶ ψευδών-
υμον νὰ μοῦ γράφῃς τακτικά·) Παρήγορον
Ἀγγελον (περαστικά· εἰς τὸ ἀνεφάνει) Ἀτρό-
μητον Λέοντα (ἰδὲ τὸν α' Ὁδηγόν·) Ὁδυσεῖα
Ἀνδροῦτσον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Ἀφροδίτην

τῶν Μεδίκων (θερμὰς εὐχαριστίας) Βαρελότο
(διὰ τὰ μικρὰ ἱστορικά καὶ ἄλλα ἀνέκδοτα,
Π. Πνεύματα κτλ. δὲν εἰμπορῶ νὰ δίδω λό-
γον· ποῦ τόπος! ὥστε περιμένει καὶ ἔλπιζε)
Περσέα (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ· πῶς ἀπονομι-
τὰ βραβεῖα τὸν Λύσεων, ἐξηγῇ ὁ Ὁδηγός,
Κεφ. Δ' § 8) Ἀριστείδην Καστρ. (ποῦ εἶνε
τόσφ μικρός, ὥστε μοῦ γράφει μὲ μολύβδι)
Ἀνθος τοῦ Λεβάντη, Φυσιολάτριάδα, Γλυκεῖαν
Ἑλπίδα, Γόρδιον Λεσμόν, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 29
Φεβρουαρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

**Νέος 129ος Διαγωνισμὸς Λύσεων τῶν
ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμ-
βρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων.**
(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12ης Ἀπριλίου).

125. Δεξιόγραφος

Ὁρυκτὸν ἐκ τῶν κοινῶν

Μ' ἓνα σύμφωνον ἐνώνεις

Καὶ μίαν χώραν μακρυνήν

Χρυσόφρον φανερώνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιθυνῆς Ἑλληνοπούλας

126. Στοιχειόγραφος καὶ Ἀνα- γραμματισμὸς

Εἶμαι πρᾶγμα ποῦ ζυγίζω,

Ἄλλ' ἀμέσως θὰ σαλπίσῃς,

Ἐνα γράμμ' ἂν ἀφαιρέτῃς

Καὶ μὲ ἀναγραμματίσῃς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρεῶς

127. Μεταγραμματισμὸς.

Βγάλε ἴωτα, βγάλε ἦτα

Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴν σιγῇ,

Μίαν πόλιν τῆς Σεβείας

Στεγνύουσιν νὰ γενῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόθου τῆς Καίτης

128. Συλλαβικὸν Μωσαϊκόν

Ὁ Ὀλυμπος κ' ὁ Κίτσαδος

Βουν' ἄλλο θὰ γεννήσουν,

Ἄν ἀπὸ μίᾶ συλλαβῇ

Καθένας τοὺς δανείσουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐξορίστου Βασιλῆα

129. Γωνία

+ * * * * = Πρόσωπον τ. Π. Γραφῆς

* + * * * = Ἐδωδόν.

* + * * * = Ποταμός.

* + * * * = Ὄρος ἴσου.

+ * * * * = Ὀπρωϊκόν.

Οἱ σταυροὶ χώρα τῆς Παλαιστίνης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παπαγαίου τοῦ Τσάκου

130. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 = Περίστροφος πόλις.

2 3 0 7 = Χρησιμὸν εἰς τὰ πλοία.

3 9 0 7 = Μέρος τοῦ λόγου.

4 0 9 3 4 6 = Ποιητής.

5 1 4 6 = Στενὸς συγγενής.

6 7 0 4 6 = Νῆσος.

7 8 0 6 = Ἀγωνισμα.

8 2 3 4 6 = Νῆσος.

9 8 1 4 6 = Οὐρανὸν σῶμα.

0 7 3 1 7 = Ὄνομα γυναικός.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἐνα Χιωτῆα

131—135. Μαρκιὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν
κάτωθεν λέξεων δι' ἐνὸς συμφωνίου, πάντοτε
τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πύργος, παρίς, ἀτρός, ἀκτίς, πῶθος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγνώστου

136. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας,
τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχη-
ματίζουν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1, Ζῶν ἄγιον. 2, Νῆσος αὐτόνομος. 3,

Φυτὸν τοῦ ἀγροῦ εὐώδες. 4, Χώρα τῆς Παλαι-
στίνης. 5, Πόλις τῆς Ἱπείρου.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τρελλοπούλου τοῦ Κάμπου

137. Μικτὸν

ω - πρην - α - πθμτ - ω - ππνν - ευια

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκεῖας Ἑλπίδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εὐχαριστῶ θερμῶς ἅπαντας τοὺς ψη-
φίσαντάς με. — Δάφνης Στέφανος.

Δ νῖς Ε.Ρ., γράψατε διεθύνουσιν σας.

Ἄνδρ. Ι. Ξένος. (1Β', 49)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 12ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 121)

ΛΘΗΝΩΝ: Φρ. Ι. Πάτιος, Β. Ματθόπουλος,
Βλαδ. Α. Λαζαρίδης, Β. καὶ Ὀλγα Νικολάου,
Ἑλὴν Μένιτσα.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Ι. Μπαρπαρέσσος Ἀνδρ. Α.
Δρίτσας, Μαρία Σ. Κ. Λάμπρου, Ἀλεξάνδρα Π.
Δευτεραίου, Φλώρα Α. Μουσταίδη, Δημ. Παπανι-
κολάου, Ἀν. Δ. Τσολάκης, Ι. Ἀρδελοῦ, οὐλός.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Δημ. Κούτσιος, Σπ. Ἐμ. Κάτσιος
Παν. Δ. Μανώλης, Φ. Δ. Χατζηκώστας, Ἀθ. Χ.
Σαχαβάλας.

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Νικ. Γ. Σαπερόπουλος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Μπαγατοπούλου, Ἰωαν.
Δ. Ξανθός.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μιχ. Χ. Δημόπουλος, Πρίγκιπ
Βασίλει Κ. Βεντούρα, Γαλάτεια.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Βασ. Α. Οικονομοπούλου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Δ. Σιλυβρίδης, Ἄννα Σηλυ-
βρίδου, Νατ. Β. Μπεκιάρης, Γεώρ. Δημικός, Στεφ.
Δ. Καρασός, Χρ. Ζ. Καραμπέτσιος.

ΛΙΜΝΗΣ: Μιλτ. Ἀθ. Δημουλάς, Ι. Ε. Μπελ-
λάδας, Ἐνας χωρὶς ὑπογραφήν, Ἀντ. Σάτρας, Ι.
Σ. Χαρίτων.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Μιχ. Χ. Δημόπουλος, Πρίγκιπ
τῶν Μεδίκων, Τάκης Νταβέλης.

ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Κωνσταντ. Κ. Καστριώτης.
ΠΑΤΡΩΝ: Σαρ. Α. Κουβελιώτης, Ἀνεμώνη,
Γιαν. Β. Παπανικολάου, Κ. Ι. Φαρμακίδης.

ΣΥΡΟΥ: Δημ. Γ. Βελισσαρόπουλος.

ΤΡΙΚΑΛΩΝ: Διπλὸς Μενέζης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Κωνστ. Ι. Λοῖνγης.

ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀλεξάνδρα Δ. Καρασίου.

ΥΔΡΑΣ: Ἀννίτσα Πετροπούλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Ἐνδοξος Ἰωλκίς, Μαρία Γ.
Σέμπου, 2 οφία Κοζαδίνου, Ζεφυριτῆς, (9, 10,
11, 12).

ΚΑΛΔΙΠΟΛΕΩΣ: Ξανθομάλης, (10, 11), Πα-
ρήγορος Ἀγγελος.

ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Θαλῆς, Βερνίκη Σ. Νικολαΐ-
δου, Μαρία Δουκέλλη, Μαρία Ἀνδροειμένου,
Ἀναστασία Καλφάνη, Αἰκατερίνη Μεταξοπούλου,
Θεανὼ Γάκια, Εὐλακία Κρητικὴ.

ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔΑ: Ἀθανασία Γρ. Δάρα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὶδα καὶ ἐκλήρωθησαν οἱ
ἐπὶ τρεῖς: ΙΩΑΝ. Δ. ΞΑΝΘΟΣ ἐν Ζακύνθῳ,
ΒΛΑΔΗΜΗΡΟΣ Δ. ΛΑΖΑΡΙΔΗΣ ἐν Ἀθήναις
Πρῶτον· Ἐκπαιδευτήριον Λεωφόρος Ἀλεξάν-
δρος 14, καὶ ΜΙΧ. Χ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ, ἐν Ναυ-
πλίῳ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἑκα-
στός, ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου:

ΘΕΑΤΡΟΝ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Ψυχοπατέρας — Τρίτος — Κωμω-
δία τοῦ Θανάτου — Μυστικὸν Κοντέσ-
σας Βαλέρινας. — Φωτεινὴ Σάντρα.
— Στέλλα Βιολάντη. — Ραχίλ. —
Πειρασμός. — Ὑποσάβδατο. — Χε-
ρουδεῖα.]

Καθε Τετὴς, δεκαπενθήμερον, θὰ πε-
ριεχῇ ἀπὸ ἐν ὁλόκληρον ἔργον, καὶ θὰ
στοιχίη εἰς τοὺς ἐγγραφεμένους ἀπὸ τώρα
συνδρομητάς.

ΜΟΝΟΝ 80 ΛΕΠΤΑ